

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudkyň Mgr. Patricie Adamičkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Zdeněk L. LL.M.,MBA,BBA**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Harantou
sídlem Klimentská 1246/1, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Správa majetkového portfolia Praha 3 a.s.**, IČO 28954866
sídlem Olšanská 2666/7, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Novotným
sídlem Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1

o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 25. března 2021, č. j. 20 C 31/2013 – 1001,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o věci samé I. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o nákladech řízení II. **mění** tak, že žalobce **je povinen** zaplatit žalované 76 134 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Vojtěcha Novotného.
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 6 776 Kč, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Vojtěcha Novotného.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 25. 3. 2021 soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že je neplatná výpověď z pracovního poměru ze dne 7. 12. 2012 doručená žalobci téhož dne (I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 0 Kč k rukám právního zástupce žalované do tří dnů od právní moci rozsudku (II.).
2. Žalobce se domáhal žalobou ze 4. 2. 2013 jednak určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a dále určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí ze strany zaměstnavatele s odůvodněním, že v době od 1. 9. 2010 do 6. 8. 2012 byl členem statutárního orgánu žalované, od roku 1998 je členem politické strany ODS, když jeho členství v představenstvu žalované zaniklo krátce po změně politického vedení Městské části Praha 3; žalobce byl zaměstnán u žalované na základě pracovní smlouvy z 15. 11. 2010 jako xxx útvaru „xxx“ s místem výkonu práce Xxx (s datem nástupu do zaměstnání 1. 12. 2010). Dopisem ze 7. 12. 2012 zaměstnavatel Investiční a rozvojová Praha 3 a.s. (právní předchůdce žalované) sdělil žalobci, že mu „v důsledku zrušení útvaru xxx“ dává výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce „z důvodu nadbytečnosti“, dopisem z 18. 12. 2012 mu zaměstnavatel sdělil, že s ním okamžitě rozvazuje pracovní poměr podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, kdy skutkovým důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru měla být skutečnost, že žalobce dne 7. 12. 2012 při předávání výpovědi zaměstnavatele „vulgárně slovně napadl členy představenstva, a to bez jakéhokoliv důvodu“; žalobce popíral jednak naplnění důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru a nesplnění předpokladů pro výpověď ze strany zaměstnavatele z organizačních důvodů; organizační opatření žalované, na základě kterého mělo být zrušeno pracovní místo žalobce a žalobce se měl stát nadbytečným, bylo podle žalobce předstírané a nesledovalo deklarovaný cíl, výpověď přitom následovala poté, co žalobce oznámil žalované, že u zaměstnavatele působí Odborová organizace zaměstnanců Investiční a rozvojové Praha 3 a.s., jejímž byl žalobce předsedou. Žalobce považoval jednání žalované za diskriminující z důvodu jeho členství a činnosti v odborové organizaci, dále z důvodu jeho členství v ODS; dále pokládal úkony zaměstnavatele za neplatné s ohledem na skutečnost, že žalovaná nepožádala uvedenou odborovou organizaci o předchozí souhlas s jejich učiněním. Odborová organizace přitom vznikla 27. 10. 2012, na ustavující schůzi 23. 11. 2012 byl žalobce zvolen předsedou, předseda této odborové organizace sdělil 5. 12. 2012 žalované, že odborová organizace splňuje podmínky dle § 284 odst. 4 zákoníku práce, působí u žalované a má právo za zaměstnance jednat, bezprostředně poté, dne 7. 12. 2012 byl žalobce odvolán z dovolené a vyzván k dostavení se na pracoviště, kde mu byla předložena k nahlédnutí výpověď, bylo po něm požadováno okamžité předání svěřených pracovních prostředků, 10. 12. 2012 žalovaná zamezila žalobci v přístupu na pracoviště, výpověď dne 7. 12. 2012 žalobce nepřevzal, ta mu byla doručena následně poštou, dopisem z 20. 12. 2012 sdělil žalobce zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání z důvodu neplatnosti výpovědi; trvání na dalším zaměstnávání sdělil zaměstnavateli následně přípisem z 29. 1. 2013, kdy pokládal za neplatné i následné okamžité zrušení pracovního poměru. Ve vztahu k tvrzené organizační změně žalobce spatřuje účelovost postupu zaměstnavatele ve skutečnosti, že dne 23. 10. 2012 bylo schváleno organizační schéma žalované včetně útvaru kontroly a dne 31. 10. 2012 vytvořen organizační řád obsahující též útvar kontroly, aby následně o 1 měsíc později byl útvar kontroly zrušen bez náhrady. Žalobce sporoval vůbec i přijetí rozhodnutí členy představenstva právního předchůdce žalované k datu 5. 12. 2012.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s ohledem na naplnění důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru, respektive naplnění skutkového důvodu uvedeného ve výpovědi podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Dle žalované 5. 12. 2012 přijalo představenstvo žalované usnesení č. 1 ke změně organizačního řádu, kterým pod bodem I. změnilo organizační řád a bodem II. zrušilo

útvár „xxx“ bez náhrady s termínem k datu 5. 12. 2012, v souladu s tím představenstvo uložilo řediteli žalované okamžitě ukončit pracovní smlouvy se všemi zaměstnanci tohoto útvaru, s ohledem na toto rozhodnutí o organizační změně vyzvala žalovaná žalobce k odevzdání pracovních pomůcek, k ukončení vstupu na pracoviště (z důvodu překážek v práci ze strany zaměstnavatele), když při jednání 7. 12. 2012 na pracovišti žalované (na schůzku byl žalobce odvolán z dovolené) mu bylo sděleno zrušení útvaru „xxx“, při tomto jednání byla předložena žalobci výpověď, tento ji odmítl převzít, jak výslovně stvrdili podpisy svědci Ing. K. a Mgr. P., o průběhu incidentu byl sepsán protokol, při dalším jednání odmítl žalobce převzít okamžité zrušení pracovního poměru (za přítomnosti svědků Ing. K. a Mgr. M.), když důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru mělo být hrubé a vulgární chování žalobce vůči členům představenstva v okamžiku předávání výpovědi a odmítnutí předat veškeré pracovní pomůcky. Po změně koalice v rámci zastupitelstva Městské části Praha 3 v červnu 2012 byl nalezen politický konsenzus k řešení otázky správy nemovitostí, respektive ke změně v řízení a uspořádání příslušných obchodních společností ve vlastnictví městské části, když se předtím náklady na provoz každým rokem zvyšovaly, podle koaliční smlouvy měly být manažerské pozice odděleny od kontrolních funkcí v orgánech společností, měly být provedeny revize plánovaných investičních akcí, proces racionalizace a zefektivnění činnosti fungoval na úrovni řízení žalované jako ekonomického subjektu (nikoliv politického), došlo i k personální výměně ředitele společnosti; v rámci plnění úkolů nového ředitele společnosti k navrhnutí změn a možných úspor v provozních nákladech došlo nejdříve ke zrušení pozice náměstka ředitele žalované, řediteli žalované bylo uloženo představenstvem zpracovat schválený organogram do organizačního řádu usnesením z 23. 10. 2012, v tomto směru je nepřipadná argumentace žalobce, když u zaměstnavatele došlo k preventivním úsporným krokům a organizačním změnám, v jejichž důsledku se stal žalobce nadbytečným, rovněž docházelo ke změnám obchodní společnosti, bylo plánováno sloučení se společností Správa majetkového portfolia Praha 3 a.s., nebylo racionální ani hospodárné přijímat další zaměstnance, motivy organizačních změn tak nebyly politické, ale pouze ekonomické; žalovaná popírala, že důvodem výpovědi byla činnost žalobce v odborové organizaci. Představenstvo žalované se sešlo již 4. 12. 2012 večer a následně 5. 12. 2012 v 8 hodin ráno, přitom oznámení o vzniku odborů bylo žalované doručeno až 5. 12. 2012 odpoledne, v této souvislosti pokládala žalovaná jednání žalobce zřídit odborovou organizaci (mající 14 zaměstnanců) za účelové; k oznámení o založení odborů přitom žalobce zaměstnavateli nezaslal stanovy ani nedoložil počet členů, a to, že se skutečně jedná o odborovou organizaci, žalovaná nevyžadovala ve smyslu § 61 zákoníku práce souhlas zaměstnavatele k výpovědi a k okamžitému zrušení pracovního poměru, absence takového nesouhlasu nemůže vést k neplatnosti těchto úkonů. Kromě jiného se část pracovní náplně žalobce překrývala s řídicími a kontrolními funkcemi ředitele společnosti, žalobce neměl žádné podřízené, byl přitom xxxm, žalovaná na podzim roku 2012 přijala zaměstnance Ing. P. a Mgr. M., kteří byli schopni plnit řadu pracovních úkolů, které dříve vykonávaly externí subjekty pro žalovanou, tito zaměstnanci měli kvalifikaci, kterou žalobce neměl a nemohl ji získat ani zaškolením či průpravou.

4. Poté co soud I. stupně rozhodl usnesením ze dne 19. 9. 2013 o procesním nástupnictví (když původní žalovaná zanikla ke dni 1. 8. 2013 bez likvidace) rozhodl ve věci 1. rozsudkem 21. 5. 2014, č. j. 20 C 31/2013-391; výrokem I. určil neplatnost výpovědi z pracovního poměru ze dne 7. 12. 2012, výrokem II. určil neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 18. 12. 2012 a výrokem III. rozhodl o nákladech řízení; na základě včasného a přípustného odvolání byl rozsudek soudu I. stupně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 23 Co 391/2014-519 v části týkající se určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru potvrzen a v rozsahu výroku určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru (a v závislém výroku o nákladech řízení) zrušen a vrácen soudu I. stupně k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti závěru ve vztahu k nenaplnění důvodu výpovědi z pracovního poměru a se závěrem, že výpověď z pracovního poměru je neplatná pro absenci souhlasu odborové

organizace, když žalobce zaměstnavateli včas oznámil existenci odborové organizace a soud se nezabýval posouzením, zda i přes absenci nesouhlasu odborové organizace s výpovědí je možno na zaměstnavateli spravedlivě požadovat další zaměstnávání žalobce.

5. Následně Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem z 22. 2. 2017, č. j. 20 C 31/2013-10 určil neplatnost výpovědi z pracovního poměru, kdy žalovaná nepostupovala podle § 61 odst. 2 zákoníku práce, nepožádala odborovou organizaci, působící u žalované od 6. 12. 2012 (kdy žalobce byl jejím předsedou), o předchozí souhlas s dáním výpovědi žalobci; na základě včasného a přípustného odvolání žalované rozsudkem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 23 Co 250/2017-861 Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil, když zaměstnavatel nepožádal odborovou organizaci o schválení takového jednání, ačkoliv odborová organizace u zaměstnavatele působila (žalobce byl jejím předsedou), když ve smyslu § 286 odst. 3 a 4 zákoníku práce dle závěru odvolacího soudu postačovalo pouhé oznámení odborové organizace o jejím založení, aniž by tato musela prokazovat své oprávnění jednat v pracovněprávních vztazích.
6. Po podání dovolání žalovanou Nejvyšší soud ČR rozsudkem z 27. 8. 2019, č. j. 21 Cdo 641/2018-918 zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2017 ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 z 22. 2. 2017 a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení z důvodu nesprávného právního posouzení, když oznámení odborové organizace zaměstnavateli podle § 286 odst. 4 zákoníku práce je pracovněprávním úkonem podle § 34 občanského zákoníku, obsahovými náležitostmi jsou jednak sdělení, že stanovy odborové organizace upravují její působení u zaměstnavatele a dále oprávnění jednat a že alespoň její 3 členové jsou zaměstnáni u zaměstnavatele v pracovním poměru, jednak je třeba doložit sdělované údaje; oznámení, které by takové náležitosti nespĺňovalo, by odporovalo zákonu a bylo by neplatným právním úkonem, na jehož základě oprávnění odborové organizace u zaměstnavatele nevznikají. Rovněž dovolací soud shledal předčasným tehdejší závěr odvolacího soudu, že bylo prokázáno oprávnění příslušné odborové organizace působit u žalované ve smyslu § 286 odst. 4 zákoníku práce dnem 6. 12. 2012.
7. Napadený rozsudek tak představuje v pořadí již třetí rozhodnutí soudu I. stupně.
8. Soud I. stupně provedl ve věci dokazování listinami specifikovanými pod bodem 9. až 57. odůvodnění a v bodě 65. odůvodnění rozsudku, výsledkem účastníků – žalobce i statutárního zástupce žalované – předsedy představenstva – Ing. N., výsledkem svědků Ing. K., Mgr. P.a, svědka T.e, Ing. P., Ing. P. a dále doplňujícím výsledkem svědka Ing. K..
9. Soud I. stupně po takto doplněném dokazování uzavřel, že žalobce byl u právního předchůdce žalované (společnosti Investiční a rozvojová Praha 3 a.s., sídlem Praha 3, Olšanská 2666) zaměstnán jako xxx útvaru xxx od 1. 12. 2010, v době od 1. 4. 2012 do 31. 8. 2012 vykonával u právního předchůdce žalované funkci ředitele, na tuto funkci rezignoval a od 1. 9. 2012 působil na původní pracovní pozici xxx útvaru xxx; přípravný výbor Odborové organizace zaměstnanců Investiční a rozvojové Praha 3 a.s. (odborová organizace) dne 22. 10. 2012 schválil stanovy, odborová organizace vznikla doručením oznámení Ministerstvu vnitra ČR dne 26. 10. 2012, dne 23. 11. 2012 na ustavující schůzi této odborové organizace byl žalobce zvolen předsedou a dále byli členy místopředseda Josef J. a člen výboru Zdeněk K., v době, kdy žalobce obdržel výpověď z pracovního poměru, byli všichni tito zaměstnanci, zaměstnanci žalované. Soud I. stupně zjistil termíny jednání představenstva právního předchůdce žalované, když dne 12. 9. 2012 představenstvo uložilo řediteli společnosti předložit představenstvu organizační řád společnosti, strukturu zaměstnanců, pracovní náplň a předložit představenstvu návrh změn a možných úspor v provozních nákladech; usnesením z 23. 10. 2012 a 31. 10. 2012 schválilo představenstvo organizační řád navržený ředitelem Ing. K., kde v příloze č. 1 Usnesení představenstva bylo

součástí organizační struktury uvedení i pozice „xxx“, na zasedání představenstva 4. 12. 2012 podle bodu 1 programu „informace ředitele k plnění úkolů“ místopředseda představenstva Mgr. P. informoval ředitele o plánu představenstva zrušit v nejbližším možném termínu oddělení xxx s cílem zvýšení efektivity společnosti; dne 5. 12. 2012 v 8 hodin mimořádně zasedalo představenstvo žalované ve složení Ing. N., Mgr. P., Ing. P.) bez vědomí ředitele žalované (Ing. K.), vydalo usnesení, kterým měnilo organizační řád, rušilo útvar xxx, včetně všech pracovních pozic útvaru kontrola bez náhrady, dále část organizačního řádu upravující útvar xxx a uložilo řediteli společnosti vypracovat nový organizační řád společnosti a ukončit pracovní poměry zaměstnanců útvaru xxx dle § 52 písm. c) zákoníku práce s termínem ihned. Dne 5. 12. 2012 v 9 hodin 38 minut žalobce jako předseda odborové organizace zaslal e-mailovou zprávu předsedovi představenstva Ing. N. (a na vědomí rovněž řediteli žalované Ing. K.) s přílohou, ve které oznámil založení Odborové organizace zaměstnanců Investiční a rozvojová Praha 3 a.s. a zahájení působení této odborové organizace u žalované (následně zaslal i toto oznámení prostřednictvím České pošty). Dne 7. 12. 2012 po předchozím telefonickém odvolání žalobce z plánované dovolené se dostavil žalobce v 8:30 do kanceláře ředitele a Mgr. P. mu předával za přítomnosti Ing. K. a Ing. N. výpověď z pracovního poměru z důvodu nadbytečnosti, byly mu sděleny dále překážky v práci na straně zaměstnavatele, žalobce odmítl výpověď převzít a upozornil, že je předsedou odborové organizace; o průběhu jednání byl sepsán Mgr. P. zápis, následně probíhala korespondence mezi právním zástupcem žalobce a zástupcem žalované, stejně tak korespondence mezi žalobcem jako předsedou odborové organizace a právním předchůdcem žalované.

10. Po citaci obsahu ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 334, § 19 a § 286 odst. 1 až 4 zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 191 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. a s ohledem na závaznost právního názoru Nejvyššího soudu ČR vysloveném v rozsudku ze dne 27. 8. 2019, č. j. 21 Cdo 641/2018-918 uzavřel soud I. stupně se zřetelem k ustanovení § 34 občanského zákoníku ve spojení s § 286 odst. 4 zákoníku práce, že odborová organizace u právního předchůdce žalované nesplnila dne 5. 12. 2012 obsahové náležitosti platného oznámení o působení této odborové organizace, nepředložila stanovy organizace, nedoložila oprávnění jednat včetně sdělení o účasti minimálně 3 zaměstnanců jako členů této odborové organizace, ostatně ani žalobce nepopíral, že stanovy ani oznámení o počtu členů nebylo 5. 12. 2012 právnímu předchůdci žalované předloženo. Toto oznámení tak soud I. stupně pokládal za neplatný právní úkon, dovedl tak, že ve smyslu § 61 odst. 2 zákoníku práce neměl právní předchůdce žalované povinnost žádat odborovou organizaci o předchozí souhlas s rozvázáním pracovního poměru s žalobcem. Za situace, kdy předchozím rozsudkem již bylo pravomocně rozhodnuto o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, se soud zabýval pouze posouzením skutkových důvodů výpovědi dané žalobci dle § 52 písm. c) zákoníku práce (s odkazem na komentář zákoníku práce a konstantní judikaturu) a dovedl, že žalobce se stal nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele, respektive příslušného orgánu o zrušení útvaru kontroly, jehož byl žalobce xxxm v době doručení výpovědi, a to v zájmu zvýšení efektivity práce; existenci rozhodnutí o organizační změně vzal soud za prokázanou dle usnesení představenstva ze dne 5. 12. 2012 a dále na základě výpovědi svědků P., K., P. a výpovědi předsedy představenstva žalované Ing. N., tímto usnesením byl změněn předchozí organizační řád právního předchůdce žalované, kromě zrušení útvaru xxx byly zrušeny všechny pracovní pozice útvaru kontrola bez náhrady, tj. i pozice zastávaná žalobcem; z provedeného dokazování nevyplývá, že by rozhodnutí o organizační změně nebylo představenstvem právního předchůdce žalované skutečně přijato před dáním výpovědi žalobci dne 7. 12. 2012. Shora označení svědci a statutární zástupce žalované potvrdili, že se dne 5. 12. 2012 skutečně sešli, jednohlasně rozhodli o organizační změně; pokud žalobce namítal, že účastníci této schůzky neměli klíče od budovy právního předchůdce žalované, kde se mělo konat zasedání a že se tak nemohli do budovy dostat a že nebylo pravděpodobné, že by v ranních hodinách 5. 12. 2012

představenstvo zasedalo (když předtím jednalo do večerních hodin a v zápise 4. 12. neuvádlo, že jednání bude pokračovat následující den), zůstala tato tvrzení žalobce pouze v rovině nepodložených domněnek, když nebylo prokázáno, že některý z účastníků schůzky by se z objektivních důvodů nemohl účastnit jednání představenstva dne 5. 12. 2012 a rozhodnout tak o organizační změně, naopak bylo z výpovědi svědkyně S., Ing. K. i členů představenstva zjištěno, že v budově zaměstnavatele se vždy nacházela osoba, která členům představenstva zpřístupnila prostory v budově, k jinému závěru není možno dojít ani i pokud by si členové představenstva a účastníci schůzky již po řadě let po zasedání představenstva všechny okolnosti nevybavovali, tedy nepamatovali si přesně, kdo záznam o zasedání či rozhodnutí o organizační změně sepsal, případně v jaké místnosti na adrese Praha 3, xxx se představenstvo sešlo; kromě jiného nebylo vyloučeno, aby se představenstvo sešlo i na jiném místě v čase předcházejícím dání výpovědi (toto však zjištěno provedeným dokazováním nebylo). Soud I. stupně dovodil nadbytečnost žalobce, se zřetelem k okolnosti, že v období výkonu funkce ředitele u právního předchůdce žalované (od 1. 4. 2012 do 31. 8. 2012) byla pozice xxx útvaru kontroly neobsazená, po nástupu ředitele Ing. K. žalobce nastoupil zpět na pozici xxx kontroly, z výpovědi svědků však vyplynulo dublování jeho pozice a pracovních povinností s dalšími pozicemi u zaměstnavatele spolu s pracovními činnostmi, které prováděla pro právního předchůdce žalované externí právní a poradenská společnost. Pokud v říjnu 2012 byla přijata zaměstnavatelem Mgr. M. na pozici právníka, měla na starosti kontrolu smluv, její pracovní náplň se částečně překrývala s pracovními úkoly žalobce, v listopadu 2012 uzavřel právní předchůdce žalované pracovní poměr s Ing. P., který působil jako stavební technik, jeho náplň činnosti byla odlišná od činnosti žalobce; z provedeného dokazování vyplynulo, že pozice žalobce jako kontrolora v době doručení výpovědi byla nadbytečná, když činnost žalobce vykonávalo několik zaměstnanců či externí společnost, respektive byli přijati shora jmenovaní lépe kvalifikovaní zaměstnanci (právníčka a stavební inženýr) pro výkon i jiné pracovní činnosti, ale i za účelem kontroly projektu z právního a stavebního hlediska; schválená organizační změna byla logickým následkem předchozích změn v zaměstnanecké struktuře právního předchůdce žalované a přerozdělení pracovních úkolů; kromě jiného ředitel Ing. K. se zmiňoval již v listopadu 2012 o nutnosti zrušit pracovní pozici žalobce (cca 14 dnů před obdržením výpovědi žalobcem), jednalo se o zamýšlenou organizační změnu a nikoliv o účelové rozhodnutí, které by sledovalo zbavení se žalobce. V důsledku strukturálních změn byl vedle žalobce ukončen i ve 2. polovině roku 2012 pracovní poměr s Ing. T., byli přijati zaměstnanci s jinou odborností než žalobce a byly ukončovány smlouvy s externími společnostmi, tyto změny v konečném důsledku vyústily v samotný zánik právního předchůdce žalované fúzí se žalovanou v srpnu 2013; organizační změny tak sledovaly zvýšení efektivity a odbornosti práce zaměstnavatele; v řízení nebylo nikterak prokázáno, že by s žalobcem byl rozvázán pracovní poměr z důvodu diskriminace dle § 16 zákoníku práce, k propuštění žalobce došlo pro jeho nadbytečnost, která byla v příčinné souvislosti s přijatou organizační změnou; výpověď byla doručena žalobci ve smyslu § 334 odst. 3 zákoníku práce odepřením přijetí výpovědi dne 7. 12. 2012, výpověď měla veškeré formální i materiální náležitosti. Další doplnění dokazování důkazy uvedenými v bodě 86. odůvodnění rozsudku soud neprováděl z důvodu nadbytečnosti či neexistující souvislosti s předmětem řízení; o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když s ohledem na předmět řízení (určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a určení neplatnosti výpovědi) s odkazem na rozhodnutí 21 Cdo 200/2015 dovodil částečnou procesní úspěšnost každého z účastníků (žalobce byl úspěšný co do určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru), zatímco žalovaná byla úspěšná ve druhé části žaloby (určení neplatnosti výpovědi), proto bylo rozhodnuto tak, že fakticky žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, i když formulačně ne zcela výstižně při vyhlášení rozhodnutí byl výrok o nákladech řízení formulován.

11. Rovněž z výpovědi Ing. K. soud zjistil, že tento působil na pozici ředitele právního předchůdce žalované od září 2012 do září 2013, tehdy společnost fúzovala s následným právním nástupcem

Správou majetkového portfolia Praha 3 a.s.; svědek byl zpravidla účasten u zasedání představenstva (2x měsíčně), zřejmě byl přítomen i na zasedání 4. 12. 2012, obsah jednání si již nepamatoval, zasedání představenstva se mohla konat i bez přítomnosti ředitele i v jiných prostorách než v jeho kanceláři; dle náplně činnosti ředitel prováděl kontroly zaměstnanců, avšak jako stavební inženýr prováděl u žalované kontroly především za účelem posouzení stavební stránky věci, zatímco žalobce měl na starosti kontrolu spíše z právního hlediska, společnost Investiční a rozvojová Praha 3 a.s. se zabývala investicemi do bytových domů ve vlastnictví Městské části Praha 3 a opravami těchto nemovitostí, rozsah těchto investice se snižoval (z 600 milionů ročně na 200 až 300 milionů ročně), jednání dne 5. 12. 2012 členů představenstva proběhlo bez přítomnosti ředitele Ing. K.; pokud na jednání 4. 12. 2012 byla přítomna svědkyně S., obsah jednání ze zasedání představenstva si již nepamatovala, veškerá jednání se konala v sídle žalované na Praze 3, Olšanská (s výjimkou jednoho jednání na radnici); pokud byl ve věci slyšen svědek T. a svědkyně P., tyto věděli o současné existenci pozice „manažer kvality a kontrola“ u žalované, bližší okolnosti neznali, u žalované nyní tuto pozici zastává paní B. ze Správy komunálního majetku.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání z důvodu neúplných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení věci. Dle odvolatele nebyla odstraněna pochybnost, že rozhodnutí o organizační změně sledovalo nikoliv změnu úkolů zaměstnavatele, technického vybavení, snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce, ale sledovalo zájem zbavit se žalobce; dle odvolatele se zřetelem k výpovědnímu důvodu dle § 52 písm. c) zákoníku práce neunesla žalovaná důkazní břemeno. I když si je odvolatel vědom závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 641/2018, s tímto názorem nesouhlasí, má za to, že Nejvyšší soud provedl extenzivní výklad v rozporu s příslušnou dikcí zákoníku práce i důvodovou zprávou k zákoníku práce, dle jeho názoru měla být shledána výpověď neplatnou, pokud zaměstnavatel nepožádal odborovou organizaci o předchozí souhlas, když odborová organizace splnila povinnost o oznámení o působení u právního předchůdce žalované. Dle názoru odvolatele odborová organizace není povinna zaměstnavateli prokazovat splnění podmínek dle § 286 odst. 3 zákoníku práce, postačuje pouhé prosté oznámení (s odkazem na gramatický výklad normy, na výklad teleologický a historický – s ohledem na předchozí úpravu zákoníku práce a i závěry právní teorie vyjádřené v odborné literatuře pod bodem 3.6 odvolání). Ve vztahu k nesplnění povinnosti odborové organizace tak pokládá odvolatel rozsudek soudu I. stupně za formalistický, nepožádání zaměstnavatele o sdělení stanoviska odborové organizace se zamýšlenou výpovědí či okamžitým zrušením pracovního poměru dle odvolatele samo o sobě činí takový jednostranný právní úkon zaměstnavatele (právní jednání) neplatným (s odkazem na předchozí použitelnou judikaturu zmiňovanou v bodě 3.9 odůvodnění odvolání). Dle odvolatele stále nebyly odstraněny pochybnosti o neexistenci nadbytečnosti žalobce u zaměstnavatele poté, kdy by řádně bylo přijato rozhodnutí o organizačních změnách, v tomto směru dle žalobce neunesla žalovaná důkazní břemeno. Odvolatel pokládá za nevěrohodné, aby 5. 12. 2012 v 8 hodin v sídle Investiční a rozvojové Praha 3 pod adresou Olšanská 2666, Praha 3 proběhlo jednání představenstva za přítomnosti Ing. P., Mgr. P. a Ing. N. a toto rozhodlo o změně organizačního řádu společnosti o zrušení útvaru xxx, o zrušení všech pracovních pozic tohoto útvaru a uložilo řediteli společnosti vypracovat nový organizační řád; v tomto směru odkazoval na nesrovnalosti v označení zapisovatele a ověřovatele zápisu z tohoto jednání (Ing. P.), kdy odkazoval na obsah výpovědi Ing. P. ve srovnání s obsahem výpovědi Mgr. P. dne 29. 9. 2020, samotné uskutečnění schůzky a sepsání zápisu z tohoto jednání pokládá odvolatel za nevěrohodné, a to i s ohledem na okolnost, že dle jednání představenstva dne 4. 12. 2012 toto jednání proběhlo za přítomnosti ředitele společnosti Ing. K., místostarosty Městské části Praha 3 a zapisovatelky svědkyně S. ve večerních hodinách, skončilo pozdě večer, vyčerpalo celý program a bylo ukončeno, aniž by bylo uvedeno, že bude pokračovat následujícího dne; rovněž odvolatel poukazoval na nesrovnalost, že protokol z mimořádného zasedání představenstva neobsahoval

na rozdíl od jiných protokolů pořadové číslo, že o svolání nevěděl ředitel Ing. K. ani zapisovatelka. Žalobce tak má za to, že představenstvo společnosti se nesešlo 5. 12. 2012 a nerozhodlo o organizační změně, reagovalo až na oznámení žalobce o působení odborové organizace ze dne 5. 12. 2012 (v 9 hodin 38 minut). Žalobce rovněž odkazoval na pochybnosti o řádně přijaté organizační změně, které měl vyjádřit Obvodní soud pro Prahu 3 v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 20 C 31/2013-391 (s odkazem na výslovnou citaci tohoto textu). Odvolatel poukazoval na okolnost, že pracovní poměr byl sice skončen s jedním zaměstnancem v uvedeném období (Ing. T.), byli však přijeti 2 zaměstnanci (Ing. P. a Mgr. M.), jejichž pracovní náplň se částečně kryla s pracovní náplní žalobce i technického náměstka T.. Mgr. M. přitom pracovala na pozici právník, dle tvrzení žalobce plnila i úkoly, které dříve řešila externě spolupracující firma Bohemia Iuris Kapitál a.s., s takovou firmou však žalovaná nadále spolupracuje; rovněž žalobce poukazoval na to, že v současné době – tj. po fúzi právního předchůdce žalované a společnosti Správa majetkového portfolia Praha 3, a.s. existuje pracovní pozice „manažer kvality a kontrola“ zastávaná Ing. B., tedy místo, na kterém pracoval žalobce. Dle žalobce po fúzi bylo kontrolní oddělení začleněno do organizační struktury žalované Správa majetkového portfolia Praha 3, a.s., v říjnu 2015 většina zaměstnanců původně Investiční a rozvojové Praha 3 byla převedena do Odboru technické správy majetku a investic Úřadu městské části Praha 3, když spolu s tím žalovaná přestala uskutečňovat projektovou přípravu a realizaci investic, nynější situaci u žalované nepokládá žalobce za srovnatelnou s dobou, ve které pracoval u právního předchůdce žalované. I pokud by podle žalobce bylo přijato organizační opatření, nedošlo by k zefektivnění a snížení nákladů. Žalobce dovozoval, že pro členství v politické straně (ODS) od roku 1998 po změně politického vedení Městské části Praha 3 v roce 2012 a po vytvoření nové koalice byl diskriminován právě pro své členství v politické straně. I s ohledem na předchozím vyhovující rozsudky, které následně byly zrušeny, navrhl žalobce rozsudek změnit a žalobě vyhovět.

13. Proti výroku o nákladech řízení II. podala žalovaná včasné a přípustné odvolání. Poukazovala na skutečnost, že při vyhlášení rozhodnutí soudce odůvodnil výrok ve znění, že žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení, které budou následně určeny, v písemném vyhotovení však bylo uvedeno, že žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení 0 Kč, dle žalované došlo k nepřipustné změně rozhodnutí v písemném vyhotovení odlišně od znění vyhlášeného soudem I. stupně. Podle žalované by mělo být přihlíženo i k předchozím meritorním rozhodnutím ve věci, která byla následně zrušena, zde odkazovala žalovaná na předchozí průběh sporu a rozhodnutí soudu I. i II. stupně, odkazovala na judikaturu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4425/2013 a 33 Cdo 4193/2013, 21 Cdo 5239/2017 ve vztahu k ustanovení § 142 o. s. ř. a dovozovala, že i ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu (III. ÚS 455/01), by i žalobce měl nahradit žalované dosavadní náklady řízení (když žalobce byl předtím úspěšný ve dvou rozhodnutích před soudem I. a II. stupně – ve vztahu k okamžitému zrušení pracovního poměru), zatímco ve vztahu k neplatnosti výpovědi byla úspěšná žalovaná „prozatím v šesti soudních řízeních“ (3x před soudem I. stupně, 2x před soudem odvolacím a 1x před soudem dovolacím).
14. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř. a po doplnění dokazování (§ 213 o. s. ř.) obsahem dopisu členů představenstva (Ing. N. a Mgr. P.) právního předchůdce žalované ze dne 20. 12. 2012 dospěl k závěru, že odvolání žalobce není opodstatněné, zatímco odvolání žalované směřující pouze proti výroku o nákladech řízení je částečně důvodné.
15. Jak je zřejmé z dosavadního obsahu spisu provedl soud I. stupně podrobné a důkladné dokazování, a to v intencích předchozího zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 23 Co 391/2014-519 (z 24. 11. 2014) a ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 641/2018-918 (z 27. 8. 2019), pro své rozhodnutí si tak zajistil dostatečné skutkové podklady.

Provedené důkazy listinami, výslechem svědků i výslechem účastníků soud I. stupně přesvědčivě, logicky a správně zhodnotil v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. a své skutkové i právní závěry přesvědčivým způsobem vyložil v souladu s ustanovením § 157 o. s. ř.

16. Soud I. stupně nezatížil řízení žádnou vadou, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jak namítal nesprávně odvolatel; pokud účastníci poukazovali na koncentraci řízení a nemožnost doplnit dokazování výslechem svědků či účastníků, uvádí v souladu s konstantní judikaturou odvolací soud, že řádným poučením účastníků poskytnutých jim soudem I. stupně ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. došlo k prolomení zásady koncentrace (28 Cdo 3311/2012, 22 Cdo 4000/2015). Za vadu řízení mající vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí nepokládá odvolací soud ani skutečnost, že Ing. P. a Ing. N. vypovídali jako svědci po řádném poučení o trestních následcích případné krivé výpovědi, když s ohledem na jejich pozici u právního předchůdce žalované v době doručování výpovědi podle obsahu výpisu z obchodního rejstříku působili jako členové představenstva právního předchůdce žalované, v tomto směru se tak jednalo o účastnický výslech předchozích statutárních orgánů členů představenstva.
17. Soud I. stupně provedl dostatečně dokazování důkazy, na které odkazuje odvolací soud v bodě 8. tohoto rozsudku, z takto provedeného dokazování soud I. stupně vyvodil i správné skutkové závěry. Pokud odvolací soud při odvolacím jednání doplnil dokazování pouze obsahem dopisu členů představenstva právního předchůdce žalované ze dne 20. 12. 2012 adresované Zdeňku L. označeném „jednání s Odborovou organizací zaměstnanců Investiční a rozvojové Praha 3“, zjistil odvolací soud z tohoto dopisu, že pan L., jednající za odborovou organizaci, nedoložil zaměstnavateli veškeré náležitosti oznámení odborové organizace, byl proto upozorněn, že tak nemohou být plněny recipročně povinnosti zaměstnavatele ve vztahu k odborové organizaci, když mělo být jednáno mezi zúčastněnými stranami v lednu 2013; soud I. stupně provedl sice důkaz touto listinou, k jejímu obsahu se však výslovně nevyjádřil. Odvolací soud proto doplnil dokazování touto listinou, zjistil z ní, že tedy ani k datu 20. 12. 2012 nebylo možno dojít ke skutkovému závěru, že osoba jednající za odborovou organizaci – žalobce doložil zaměstnavateli stanovy odborové organizace a sdělení o minimálním počtu členů – zaměstnanců /3/ právního předchůdce žalované.
18. Soud I. stupně rovněž správně posoudil otázku břemene tvrzení a důkazního břemene, kdy se zřetelem k ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce a konstantní judikatuře má důkazní břemeno k prokázání naplnění výpovědního důvodu zaměstnavatel; toto správně soud I. stupně uváděl a správně vycházel při právním posouzení ze zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném k datu doručení výpovědi (k datu 7. 12. 2012), pokud se jedná o skutková zjištění soudu I. stupně, s ohledem na jejich správnost a úplnost lze pro stručnost na tyto skutkové závěry odkázat, a to i ve vztahu ke správnému zjištění, že po dobu výkonu funkce ředitele žalobcem (v období od 1. 4. 2012 do 31. 8. 2012) v útvaru Kontroly 1005 právního předchůdce žalované nepůsobila žádná osoba, teprve po rezignaci žalobce na funkci ředitele právního předchůdce žalované se tento vrátil na původní pracovní pozici xxx útvaru xxx, když z výpovědi svědků se podává jednoznačný závěr, že ačkoliv pracovní pozice žalobce byla označena jako xxx, nepodléhali mu žádní podřízení zaměstnanci; rovněž z výpovědi svědků i statutárních zástupců právního předchůdce žalované vyplynulo, že u právního předchůdce žalované došlo na podzim 2012 k přípravným a následně realizovaným krokům týkajícím se reorganizace právního předchůdce žalované, záměr zrušit v nejbližším možném termínu oddělení xxx s cílem zvýšení efektivity společnosti podle obsahu protokolu ze zasedání představenstva 4. 12. 2012 již pod bodem 1. programu sděloval tehdejší místopředseda představenstva Mgr. P., dle výpovědi svědka K., kterou soud I. stupně správně zhodnotil, tento informoval zaměstnavatele o záměru útvar Kontroly zrušit již předchozí měsíc před organizační změnou řádně přijatou zaměstnavatelem dne 5. 12. 2012 v ranních hodinách na zasedání představenstva právního předchůdce žalované

(ve složení Ing. N., Ing. P., Ing. P.). Soud I. stupně rovněž správně zjistil okolnosti odeprání převzetí písemnosti – výpovědi žalobcem při jednání u tehdejšího ředitele společnosti, v tomto směru lze rovněž odkázat na skutková zjištění soudu I. stupně.

19. Správně soud I. stupně uzavřel, že se zřetelem k ustanovení § 334 zákoníku práce (při analogickém použití § 50c o. s. ř.) bylo nutno pokládat písemnost za doručenou s tím, že byla způsobilá vyvolat zamýšlené právní účinky, žaloba o určení neplatnosti byla přitom podána v prekluzivní lhůtě dle § 74 zák. práce.
20. Soud I. stupně provedl dostatečně dokazování se zaměřením na naplnění tvrzeného výpovědního důvodu, kdy organizační změna řádně přijatá k tomu oprávněnou osobou sledovala zvýšení efektivity práce u zaměstnavatele; zrušení útvaru Kontrola (spolu s předcházejícím rozvázáním pracovního poměru s technickým náměstkem T.) z organizačních důvodů bylo součástí širších organizačních změn u právního předchůdce žalované, které následně vyústily ve fúzi s dalšími společnostmi v 8/2013.
21. Odvolací soud se připojuje i k právnímu hodnocení soudu I. stupně, kdy tento provedl opakované dokazování výslechem svědka Ing. K. a výslechem předchozích statutárních zástupců – členů představenstva právního předchůdce žalované, jejich výpovědi řádně zhodnotil a správně dospěl k závěru o řádném přijetí organizační změny představenstvem dne 5. 12. 2012. Nelze opomenout, že v průběhu času, kdy řízení se vede již několik let, si vyslychané osoby nemusely již přesně pamatovat průběh všech jednání, případně mohly odkázat na svoji dřívější výpověď, kdy si obecně skutečnosti, k nimž byly dotazovány soudem, lépe pamatovaly. Shodně se soudem I. stupně odvolací soud zastává názor, že odlišná interpretace Mgr. P. a Ing. P. ohledně přípravy na zasedání představenstva 5. 12. 2012 (přípravený protokol z jednání) či následné vyplnění tohoto protokolu a finální vyhotovení protokolu, si pro odstup času nemusí tyto osoby již přesně pamatovat, z provedeného dokazování přitom jednoznačně vyplynul závěr, že tyto osoby se jednání zúčastnily a přijaly jako osoby oprávněné jednat za právního předchůdce žalované organizační opatření dříve než zaslal žalobce jako předseda odborové organizace dne 5. 12. 2012 v 9 hodin 38 minut předsedovi představenstva Ing. N. oznámení o založení Odborové organizace zaměstnanců Investiční a rozvojová Praha 3, teprve následně zaslal toto oznámení i prostřednictvím České pošty /v obou případech se shodným obsahem/.
22. V intencích zrušovacího rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 8. 2019, č. j. 21 Cdo 641/2018-918 soud I. stupně vázán závazným právním názorem dovolacího soudu a stejně tak odvolací soud uzavírá, že oznámení předsedy odborové organizace Zdeňka L. ze dne 5. 12. 2012 nesplňovalo náležitosti vyplývající z ustanovení § 286 odst. 3 a odst. 4 zákoníku práce (ve znění účinném k datu rozvázání pracovního poměru), když odborová organizace působící u zaměstnavatele má právo jednat v pracovněprávních vztazích jen tehdy, splňuje-li její činnost zákonem stanovené minimální podmínky (kvalitativní a kvantitativní znaky); první podmínkou je požadavek, aby oprávnění působit jako odborová organizace bylo zakotveno ve stanovách, řádné přijetí těchto stanov bylo doloženo zaměstnavateli, a to včetně doložení minimálního počtu členů odborové organizace (3), kteří by byli v pracovním poměru u dotčeného zaměstnavatele, (když zákon nepočítá se zaměstnanci působícími u zaměstnavatele na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr nebo s jeho bývalými zaměstnanci). Oprávnění odborové organizace u zaměstnavatele vzniká až dnem následujícím po dni, kdy formou platného jednostranného právního úkonu (ve smyslu odůvodnění Nejvyššího soudu shora) oznámí a doloží splnění těchto podmínek, teprve tímto okamžikem se odborová organizace stává účastníkem (kolektivních) pracovněprávních vztahů a zaměstnavatel je vůči ní povinen plnit své povinnosti a jednat s ní. Z provedeného dokazování přitom vyplynulo, že k datu odeslání e-mailu žalobce zaměstnavateli (5. 12. 2012) a ani k datu pozdějšímu (20. 12. 2012 – dopis představenstva

právního předchůdce žalované Zdeňku L.ovi) povinnost doložit stanovy odborové organizace zaměstnavateli a doložit minimální počet členů odborové organizace u zaměstnavatele v pracovním poměru žalobce jednající za tuto odborovou organizaci nesplnil.

23. Se zřetelem k závaznému právnímu názoru dovolacího soudu (§ 243 g) odst. 1 ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.) tak obecné soudy korigovaly svůj předchozí nesprávný právní názor, že oznámení odborové organizace představuje pouze faktický úkon a nikoliv jednostranný právní úkon, u kterého je třeba posoudit platnost takového úkonu. Nesouhlas odvolatele s právním hodnocením Nejvyššího soudu vysloveným v rozsudku č. j. 21 Cdo 641/2018-918, pokud jím došlo k posunu v předchozí konstantní judikatuře, tak není relevantní, když soudy I. i II. stupně jsou vázány závazným právním názorem dovolacího soudu.
24. Rovněž odvolací soud podotýká, že neopominul ani časový průběh jednání odborové organizace, kdy tato odborová organizace byla evidována Ministerstvem vnitra ve smyslu § 9a zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, již 26. 10. 2012, pokud se v listopadu 2012 konala ustavující členská schůze, nebylo důvodu, nesdělít a nedoložit oprávnění jednat za odborovou organizaci, včetně stanov a prokázat počet členů odborové organizace dříve než před doručením výpovědi dne 7. 12. 2012, respektive před oznámením žalobce emailem dne 5. 12. 2012 /v 9 hod. 38 min./ bezprostředně po přijetí organizační změny zaměstnavatelem (tj. v 8 hodin dne 5. 12. 2012).
25. Soud I. stupně i v souladu s konstantní judikaturou (21 Cdo 3103/2010, 21 Cdo 1874/2004) porovnáním obsahu organizačních schémat se zaměřením na jednotlivé náplně práce zaměstnanců (žalobce, Mgr. M., Ing. P.) uzavřel, že byl naplněn skutkový důvod uvedený v předmětné výpovědi, kdy po řádně přijaté organizační změně se žalobce stal pro zaměstnavatele nadbytečným, kdy zaměstnavatel již neměl možnost zaměstnávat žalobce pracemi dohodnutými v pracovní smlouvě, a to v původním rozsahu, kdy je na zaměstnavateli, aby korigoval profesní i kvalifikační složení svých zaměstnanců za účelem plnění úkolů zaměstnavatele; z tohoto důvodu i dospěl soud I. stupně ke správnému závěru, že pro odlišnost náplně práce svědkyně Mgr. M. /právník/ a Ing. P. /stavební inženýr/, kteří měli odlišnou kvalifikaci než žalobce, nebylo přijetí těchto zaměstnanců v říjnu 2012 do pracovního poměru spekulativní a nesledovalo pouze následnou účelovou, příp. předstíranou organizační změnu mající za cíl ukončit pracovní poměr s žalobcem; i v tomto směru lze odkázat na skutkové i právní hodnocení soudu I. stupně. Správně soud I. stupně uzavřel, že nadbytečnost žalobce v pozici xxx útvaru xxx vyplývala i ze skutečnosti, že po dobu jeho působení jako ředitel u právního předchůdce žalované (1. 4. 2012 až 31. 8. 2012) nebyla tato pozice nikým obsazena, rovněž žalobce neměl žádné podřízené osoby, ačkoliv vystupoval jako xxx. Pokud žalobce tvrdil, že byl diskriminován předmětnou výpovědí z důvodu jeho členství v odborech, tato argumentace žalobce nemá žádnou relevanci, když v okamžiku pokusu o doručení výpovědi nesplnila odborová organizace své povinnosti vyplývající z § 286 zákoníku práce ve smyslu shora uvedeném podrobně popsáném odvolacím soudem. Tvzení žalobce, že byl obecně zaměstnavatelem diskriminován pro svou příslušnost k politické straně, je pouze obecným tvrzením, aniž by žalobce tvrdil, že by zaměstnavatel přistupoval jinak k zaměstnanci ve stejném postavení tak, aby došlo k porušení rovnosti zaměstnanců z důvodu jeho tvrzeného členství v politické straně; žalobce v průběhu celého sporu neuvedl ani minimální tvrzení pro přesun důkazního břemene na zaměstnavatele ve smyslu § 133a o. s. ř.
26. Jak bylo shora podrobně uvedeno, pro nesplnění povinnosti odborové organizace prokázat oprávnění jednat za zaměstnance do okamžiku rozhodnutí o organizační změně a doručení výpovědi byl tak správný postup zaměstnavatele, pokud nezjišťoval stanovisko dotčené odborové organizace k záměru dát výpověď žalobci; i v tomto směru jsou závěry soudu I. stupně správné a odvolací soud na ně odkazuje.

27. Odvolací soud rovněž souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že z důvodu nadbytečnosti nebyly správně provedeny důkazy označené pod bodem 86. odůvodnění prvostupňového rozsudku. Z podrobně provedeného dokazování soudu I. stupně vyplynulo, že tzv. útvar „manažer kvality a kontroly“, jehož zaměstnanci (B.) mají vykonávat stejnou náplň práce jako žalobce, byl zřízen až po fúzi společností (3 společnosti) v srpnu 2013, pokud v mezidobí došlo ke změně úkolů zaměstnavatele a k rozšíření předmětu činnosti není podstatné, že následně zaměstnavatel přehodnotil (několik měsíců po doručení výpovědi žalobci) profesní i kvantitativní složení zaměstnanců a případně zřídil odbor (manažer kontroly a kvality) působící u jiného právního nástupce původního žalovaného. V kontextu provedeného dokazování soud I. stupně rovněž správně posoudil věrohodnost vyslechnutých svědků i účastníků, když ani případná neúčast Ing. K. dne 5. 12. 2012 na jednání představenstva jednajícího o dotčené organizační změně /když představenstvo nebylo povinno ředitele k jednání zvat/ či případné výpadky paměti členů představenstva ke konkrétnímu místu či místnosti, kde se jednání konalo, nemohou mít dopad na celkově správné posouzení věci soudem I. stupně.
28. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně uzavírá, že o organizační změně bylo řádně rozhodnuto dne 5. 12. 2012 k tomu oprávněnou osobou zaměstnavatele, s touto organizační změnou byl žalobce seznámen nejpozději při pokusu o doručení výpovědi /7. 12. 2021/, když převzetí písemnosti odepřel, z důvodů shora podrobně specifikovaných byl správný postup zaměstnavatele, pokud nežádal odborovou organizaci o souhlas s výpovědí zamýšlenou pro předsedu odborové organizace, když byly naplněny formální i materiální náležitosti výpovědi a byl řádně prokázán skutkový důvod výpovědi dle § 52 písm. c) o. s. ř. (II. ÚS 66/2003, 28 Cdo 1263/2011, 21 Cdo 2204/2003).
29. Z důvodů shora uvedených odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný ve výroku o věci samé I. potvrdil.
30. Odvolací soud za použití § 220 o. s. ř. pouze změnil výrok o nákladech řízení ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že uložil povinnost žalobci zaplatit žalované procesně úspěšné v řízení o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí částkou 76 134 Kč, a to v obecné pariční lhůtě k rukám právního zástupce žalované.
31. Při změně výroku o nákladech řízení vycházel odvolací soud ze základní úvahy, že až do právní moci rozhodnutí o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru daného zaměstnavatelem zaměstnanci (žalobci), tj. až do okamžiku 9. 12. 2015 (ve smyslu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3, č. j. 20 C 31/2013-391 ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Městského soudu v Praze, č. j. 23 Co 391/2014-519) se konalo řízení o dvou samostatných předmětech řízení, tj. o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a současně o určení neplatnosti předmětné výpovědi, výsledkem předchozího řízení k uvedenému datu tak byl úspěch žalobce v řízení o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, zatímco i po datu 9. 12. 2015 pokračovalo řízení o určení neplatnosti výpovědi, se zřetelem k § 142 odst. 2 o. s. ř. až do této fáze řízení shledává odvolací soud procesní úspěch žalobce i žalované stejný, proto za tuto fázi řízení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, a rozhodl o teprve následujících nákladech řízení, které zahrnovaly náklady před soudem I. stupně až do rozhodnutí rozsudkem č. j. 20 C 31/2013-810, tj. účast advokáta žalované při jednání 29. 4. 2015, 22. 10. 2015, 21. 9. 2016, 22. 2. 2017, podání vyjádření na č. listu 563, závěrečný návrh na č. listu 658 a vyjádření na č. listu 694 (tj. za 7 úkonů právní pomoci po 2 500 Kč), po připočtení 7 paušálních náhrad po 300 Kč a po připočtení odměny advokáta za 2 úkony právní pomoci v dalším odvolacím řízení do rozhodnutí odvolacího soudu dne 4. 10. 2017 (účast advokáta při jednání 4. 10. 2017 a podání odvolání z 5. 5. 2017) při 2 úkonech právní pomoci po 2 500 Kč a 2 paušálních náhradách hotových výdajů, v součtu za řízení před soudem I. i II. stupně činila

odměna bez DPH 25 200 Kč, za dovolací řízení procesně úspěšné žalované náleží za 2 úkony právní pomoci po 2 500 Kč (převzetí zastoupení a podání dovolání) a 2x paušální náhrada hotových výdajů, tj. v součtu 5 600 Kč (2x 2 500 Kč a 2x 300 Kč) bez DPH, za další řízení před soudem I. stupně (po zrušení Nejvyšším soudem) vypočetl odvolací soud náklady s přihlédnutím k 5 úkonům právní pomoci po 2 500 Kč (účast advokáta při jednání 3. 3. 2020, 29. 9. 2020, 25. 3. 2021, podání vyjádření na č. listu 941 a podání závěrečného návrhu), dále náleží odměna advokáta za 1/2 mimosmluvní odměny za podání dalšího vyjádření na č. listu 950 (částečně skutkově obdobného jako v předchozí vyjádření na č. listu 941), s přihlédnutím k 6 paušálním náhradám hotových výdajů za řízení před soudem I. stupně tak činila odměna advokáta 5x po 2 500 Kč, tj. 13 750 Kč, k tomu 6x paušální náhrada výdajů po 300 Kč, tj. 1 800 Kč, tj. za dvě řízení před soudem I. stupně, jedno odvolací řízení a dovolací řízení v součtu 51 350 Kč, po připočtení 21% DPH z této částky, tj. po připočtení částky 10 784 Kč tak činila odměna advokáta 62 134 Kč, k tomu připočetl odvolací soud soudní poplatek z dovolání zaplacený žalovanou, tj. částku 14 000 Kč a dospěl k výsledné částce 76 134 Kč.

32. Vzhledem k tomu, že žalobce byl procesně neúspěšný v odvolacím řízení, je povinen zaplatit procesně úspěšné žalované na nákladech tohoto odvolacího řízení s přihlédnutím ke 2 úkonům advokáta 2x po 2 500 Kč, tj. 5 000 Kč a dále 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, tj. 600 Kč, v součtu 5 600 Kč a po připočtení 21% DPH z této částky, tj. po připočtení 1 176 Kč celkem na nákladech tohoto odvolacího řízení 6 776 Kč (§ 224 a § 142 odst. 1 o. s. ř.), které je povinen zaplatit žalobce žalované v obecné pariční lhůtě. S ohledem na délku řízení i předchozí majetkovou účast žalobce v jiných podnikatelských subjektech neshledal odvolací soud důvody pro stanovení jiné než obecné pariční lhůty k plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 237 a následujících o. s. ř. dovolání, a to do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu prostřednictvím soudu I. stupně k Nejvyššímu soudu České republiky.

Praha 6. října 2021

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu